622/01

Den 11. juni 2001 blev i sag nr. 54.450:

xxxxxxx xxxxxx
xxxxxxx xxxxxx
xxxxxxxxxx xx
xxxx xxxxxxxxxx

mod

Alm. Brand af 1792
Lyngby Hovedgade 4
Postboks 1792
2800 Lyngby

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har ulykkesforsikring i Alm. Brand af 1792, klager ved sin mor over selskabets afvisning af at udbetale erstatning for et anmeldt ulykkestilfælde overgået ham den 17/7 2000.

Selskabet har afvist at udbetale erstatning med henvisning til, at der er tale om forudbestående lidelse.

Klageren anmeldte i august 1994, at sønnen den 17/7 1994 havde været udsat for et ulykkestilfælde, hvor han beskadigede sit venstre knæ. Selskabet anerkendte, at der var tale om et dækningsberettigende ulykkestilfælde.

Af speciallægeerklæring af 19/6 2000 fremgår bl.a.: "Resumé og konklusion. Skadelidte pådrager sig ved et minimalt traume et ve.sidig knæskalsledskred og 3 dage efter ved relevant traume et nyt ledskred, denne gang med større hævelse og smertereaktion til følge og denne medfører operativ stabilisering og efterfølgende 6 ugers immobilisation. Der kommer senere i hvert fald et sikkert ledskred, men der har ikke været ledskred de sidste 3 år. Der er imidlertid gener, der kan relateres til dårlig brusk på knæskallen,

hvilket er verificeret dels ved MR-skanning, dels ved kikkertundersøgelse. Skadelidte har tidligere haft lignende på hø. side, men han er ikke opereret her og der har stort set ikke været symptomer siden 1993 udover let smertereaktion. Ved den objektive undersøgelse findes muskelsvind af låret på ve. side og hypermobile knæskaller mere på ve. end på hø. side, men der er også hypermobilitet på hø. side. I øvrigt normale forhold. Der er nogenlunde god overensstemmelse mellem det anførte og det fundne. Det må således antages jf. røntgenbeskrivelse, at skadelidte har en i forvejen bestående disposition til ledskred af knæskallerne. Denne antagelse bekræftes af, at der tidligere har været lignende symptomer på hø. side. Efter et relevant traume får han et knæskalsskred, men det opstår 3 dage efter et tilsyneladende næsten spontant ledskred. Han opereres og der er efterfølgende gener, der har holdt sig indtil nu, der kan korreleres til dårlig brusk på knæskallens bagsiden. Symptomerne forventes at vedvare. Diagnose Luxatio patellae bilateralis (habitualis?) (tidligere ledskred af begge knæskaller). Chondromalacia, patellae sin. (dårlig brusk på ve. knæskals ledbrusk)."

Af udtalelse af 15/9 2000 fra den speciallæge, der udstedte speciallægeerklæringen af 19/6 2000 fremgår bl.a.: "De nævnte antegnelser og forløbet siger med ret stor sikkerhed undertegnede, at skadelidte har en i forvejen bestående måske ikke erkendt anomali i form af flad lateral femorokondyl (udvendige lårbenskno), der jo som bekendt medfører tendens til knæskalsproblemer evt. ledskred. Det bekræftes af sygehustorien, hvor han har haft såvel symptomer fra hø. og ve. knæ. … Jeg mener således stadig, at der foreligger en i forvejen bestående lidelse, som nok ikke har været symptomgivende og som er en væsentlig årsag til forløb og symptomer, hvilket jeg også anfører i min konklusion."

I skrivelse af 21/11 2000 fra selskabet til nævnet hedder det: "I vort brev af 10/10 2000 fastholder vi vor afvisning af, at de venstresidige knæproblemer skyldes hændelsen den 17/7 1994 jf. bilag 19. Vi skal anføre, at da der er konstateret en forudbestående knælidelse for hvilken, der senere sker en operation medfører dette ikke, at gener herfra skal erstattes. Der henvises til forsikringsbetingelsernes forbehold under afsnit 2, punkterne 11.1.1. - 11.1.4, hvori indflydelse fra sygdom undtages, uanset årsag. Ligeledes må vi anføre, at den primære skade i knæet skete 4 dage før, den her anmeldte hændelse. Denne hændelse anses imidlertid ikke som værende et ulykkestilfælde, hvorfor knæge-

nerne også af den grund må afvises. Sluttelig anføres, at den forudbestående anomali (legemsfejl) efter lægernes bedømmelse er årsag til knægenerne, og at de eventuelle følger efter hændelsen den 17/7 1994 derfor ikke medfører en méngrad på 5% eller derover. Vi må derfor fastholde vor stilling i sagen, at hændelsen den 17/7 1994 ikke har efterladt erstatningsberettigede følger, idet der ikke er dokumenteret nogen lægelig sammenhæng mellem hændelsen og de nuværende knægener."

Klageren gør gældende, at det er ulykkestilfældet den 17/7 1994, der har medført en dækningsberettigende méngrad i det venstre knæ. Klageren bestrider, at sønnen før ulykken den 17/7 1994 skulle have haft problemer med det venstre knæ. Det anføres, at der er fejl i nogle af lægeakterne, og i skrivelse af 12/1 2001 til nævnet er der nærmere redegjort for påstanden. Klageren henviser bl.a. til erklæring af 28/12 2000 fra sønnens egen læge, hvoraf fremgår: "Der attesteres hermed, at [forsikringstageren] ikke har haft kontakt til lægehuset m.h.p. problemer med venstre knæ forud for 17.7.94. Der foreligger ej heller noget i journalen om der skulle være tale om hypermobilitet i knæ- eller generelt i øvrigt."

Selskabet har forelagt klagerens påstand om fejl i speciallægeerklæringen for den attestudstedende overlæge. Denne har i sin skrivelse af 15/9 2000 fastholdt indholdet af sin erklæring.

Klageren er endvidere utilfreds med, at selskabet ikke har gjort opmærksom på, at der kunne klages over selskabets afgørelse til nævnet. Dette har selskabet ikke kommenteret.

I forsikringsbetingelserne hedder det: "**Forsikringen dækker ikke: 11. Sygdom** 11.1.1. Ulykkestilfælde, der skyldes sygdom. 11.1.2. Sygdom og udløsning af latente sygdomsanlæg, selv om sygdommen er opstået eller forværret ved et ulykkestilfælde. 11.1.3. Forværring af følgerne af ulykkestilfælde, der skyldes en tilstedeværende eller tilfældig tilstødende sygdom. 11.1.4. Følger af lægelig behandling, som ikke er nødvendiggjort af et af forsikringen omfattet ulykkestilfælde."

Nævnet udtaler:

Nævnet har gennemgået sagen og finder, at det ikke er godtgjort, at ulykkestilfældet den 17/7 1994 har medført en erstatningsberettigende méngrad. Nævnet kan således ikke pålægge selskabet at udbetale ménerstatning. Det bemærkes, at spørgsmålet om størrelsen af den méngrad, der er en direkte følge af ulykken, kan indbringes for Arbejdsskadestyrelsen, hvilket nævnet dog ikke har fundet anledning til.

Som følge af det anførte

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

Marianne Højgaard Pedersen